

Nr 44.

Av herr **Källman m. fl.**, *angående viss ändring av lagen om barnbidrag.*

Av allt att döma kommer den svenska folkpensioneringen att vid innevarande riksdag bli föremål för en genomgripande revision. Principiellt äro alla ense om behövligheten härav.

Den med folkpensionen i flera avseenden samordnade lagen om barnbidrag synes emellertid med sina nuvarande bestämmelser bli bestående sannolikt för flera år framåt. Socialvårdskommittén har, som känt är, anmält att den först senare skall upptaga den frågan till omprövning.

I ett avseende föreligger ett så starkt behov av en ändring i barnbidragslagen att beslut därom bör fattas vid 1946 års riksdag. Detta gäller ifrågavarande lags 5 § 2 mom., som reglerar storleken av den inkomst, vilken minskar barnbidragets högsta belopp eller hindrar att barnbidrag överhuvud taget utgår. Detta har sin största betydelse för förvärvsarbetande änkor eller ogifta mödrar, där barnets fader avlidit.

Överstiger moderns arbetsinkomst i lägsta dyrortsgrupp 750 kr., i andra ortsgruppen 1 000 kr. och i tredje 1 250 kr., minskas barnbidraget med $\frac{6}{10}$ av överskjutande inkomst. Enahanda är förhållandet, fast med något högre belopp, då arbetsoförmögen mans hustru har arbetsinkomst. Vid en inkomst i resp. ortsgrupper med t. ex. 1 barn över 2 år av 1 150, 1 500 och 1 850 kr. bortfaller barnbidraget för änka eller ogift moder.

Det har i praktiken visat sig att dessa bestämmelser äro mycket hårda i en mängd enskilda fall. Pensionsnämnder och pensionsstyrelsens ombud kunna vittna om att indragningar av barnbidrag eller minskning därav förekomma oavlåtligen.

Beklämmande är det då vederbörande ofta under tårar be att få behålla barnbidraget, då de eljest måste vända sig till fattigvården. Detta förstärkes i de många fall, där den högre inkomsten endast är formell och beror av den i Sverige icke obefintliga inflationen.

Pensionsnämnderna måste emellertid, hur svårt det än känns i dylika fall, följa gällande lag.

Då frågan om barnbidragen icke utretts av socialvårdskommittén och denna kommitté sålunda icke varit i tillfälle att utarbeta något förslag till reform, kan det förefalla djärvt att framföra densamma vid årets riksdag. När detta ändå sker, beror det av ärendets beskaffenhet samt att en höjning av de ovan omförmälda inkomstgränserna icke kan innebära någon väsentligt ökad kostnad. Det låter sig tänkas, att pensionsstyrel-

sen, om vederbörande utskott begär dess yttrande över motionen, kan ge en preliminär uppgift härom.

Vilka belopp böra då sättas i stället för de nu gällande? Om som exempel anföres ett fall, där en änka med 2 barn i högsta dyrortsgrupp under ett år förtjänar 2 500 kr. och bostadshyran kräver 1 000 kr., erfordras en avsevärd ökning av den inkomst, som ej minskar eller hindrar barnbidrag. En förhöjning med 500 kr., lika i samtliga dyrortsgrupper, skulle dock någorlunda motsvara penningvärdets försämring och för åtskilliga innebära, att de förmådde försörja sig utan anlitanande av fattigvården.

Med stöd av det anförda hemställes,

att riksdagen måtte besluta, att förenämnda bestämmelse i 5 § 2 mom. lagen om barnbidrag av den 18 juni 1937 ändras så, att de inkomstbelopp, som föranleda minskning av barnbidrag, måtte genomgående höjas med 500 kronor. Vidare hemställes, att utskottet vid eventuellt bifall till motionen måtte föreslå erforderlig lagtext.

Stockholm den 17 januari 1946.

<i>G. W. Källman.</i>	<i>Anna Sjöström-Bengtsson.</i>	<i>F. O. Ericson.</i>
<i>C. P. Wahlmark.</i>	<i>Gustaf Fahlander.</i>	<i>L. Franzon.</i>
<i>Ulla Alm.</i>		<i>Carl H. Dahlström.</i>
